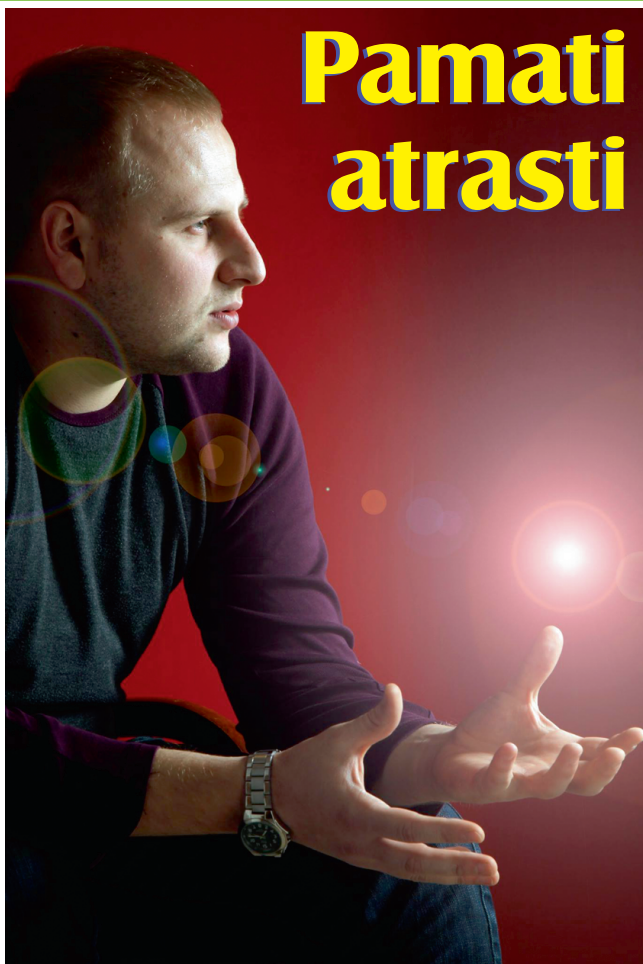

Pamati atrasti

Ar domām – uzmanīgi!

Sindijs kļuva atpazīstams pēc dalības Latvijā notikušā Krievijas TV šovā «Ekstrasensu ciņas» jauno ekstrasensu meklējumiem Latvijā. Lai piedalītos nākamajā atlasē kārtā dalībai šovā, Rīgā pirms nu jau trīs gadiem cīnījās gaišreģis no Latvijas un Igaunijas, kopā vairāk nekā 200 pretendenti. Fināla kārtai atlasīja 50 spējīgākos, bet finālā ieradās 26. Tiesības doties uz Maskavu izcīnīja igauņiete Ilona Kaldre un Sindijs — abi dalīja 1.vietu. Bet, ja Ilona Kaldre tagad vairāk saistījies ar TV šoviem, tādejādi plašām cilvēku masām arvien atgādinot par sevi un savām gaišreģes spējām, tad Sindijs savās ambīcijās ir krietni pieticīgāks. «Man tāda veida popularitāte nav vajadzīga — es labāk strādāju reālā vidē ar reāliem cilvēkiem. Bet katram savi mērķi un uzdevumi. Turklāt Ilonai dalība Krievijas TV šovā bija kā trampļins iecerētajam — kļūt atpazīstamai plašai auditorijai. Un tagad viņa ir panākusi to, ko gribēja, nonākusi tajā popularitātes vilnī, kurā sevi iztēlojās šupojamies.» — saka Sindijs un smaidot piebilst — tāpat ar domām būsīm piesardzīgi, jo tās piepildās. Ja arī ne viens pret vienu, tad vismaz tuvu tam. Būtībā tā notika arī ar Sindiju pašu — viņš ik pa laikam sapņoja doties padzīvot te uz Austrāliju, te Jaunzēlandi

Vairāk nekā gadu pavadījis Anglijā, gaišreģis **SINDIJS ANSPOKS (tālr. 28462104)** atgriezies Latvijā. Un jāatzīst, ka «Zintnieka» kolektīvs par to tiešām priecājas, jo, jau tikko sācis konsultēt cilvēkus redakcijas telpā, viņš ātri iemantoja visu atzinību un redakcijā kļuva savējais — kā mēs saucam «pulka dēls».

— lai pamainītu vidi, gūtu jaunu pieredzi, bet tad apstākļi iegrozījās tā, ka viņš aizbrauca uz Angliju. Un ne jau pirmo reizi Sindijs (viņš ne vien ar gaišredzību apveltīts, bet arī citās jomās ziņošs — viņa zināšanas vēsturē un latviešu valodā ir A jeb augstākajā līmenī, matemātikā un ķīmijā plūkti lauri Latvijas olimpiādēs, svešvalodas padodas viegli), devās padzīvot ārzemēs, bet — viņš atgriezās. Un tas ir pats svarīgākais.

«Katrā zemē, valstī ir savu plusi un minusi. Man Anglijā klājas labi, tomēr palīkt dzīvot tur negribēju un nevarēju — saīļojos pēc sev tuvajiem cilvēkiem, kolēģiem, ģimenes, treniņiem kīkboksā, normālas Ligo svētku svinēšanas. Nu, pietrūka man tur tik ierastās Latvijas vides! Un, lai arī cik labi Anglijā dzīvojas, lai cik labas ir valodas zināšanas, tomēr sajūta — tu esi tikai imigrants!, nezūd. Latvijā es tomēr jau biju kaut ko sasniedzis, mans vārds ir zināms, bet tur, lai gan arī biju pakāpies dažus pakāpienus augstāk nekā daudz vietējie, tomēr jutos svešinieks.»

Nebaudāmais kokteilis

Galvenais iemesls, kāpēc Sindijs vispār devās uz Angliju, gan nebija vienkāršā vēlēšanās pamainīt vidi. Pirms mazliet vairāk nekā gada, intensīvi strādādam, viņš vienā brīdī sajūta, ka ir tuvu pārdegšanas robežai. Cilvēki gaišreģim zvanīja arī brīvdienās, katru dienu ar vairākiem nācās tikties. Un tas nav viegli — nemitīgi sasprindzināt savu jutoņu, likt lietā spēju redzēt to, ko neredz citi. Papildus tam vēl TV kameņu un preses uzmanība. Tāpēc arvien uzmācīgāka kļuva doma — vajag atpūsties! Situācija brieda, brieda, līdz kādā mirklī viņš to atlaida un ļāvās notikt. Turklāt Sindiju vienmēr interesējusi citu tautu kultūra, valodas un ieradumi.

«Man tiešām šķita interesanti savām acīm redzēt un uz savas ādas izjust, kā Anglijā dzīvo cilvēku lielākā daļa. Jo tas ir aktuāli gan ekonomiskā, gan politiskā un demogrāfiskā ziņā. Viens no bēdīgākajiem secinājumiem gan vairs nav nekāds pirmatklājums: ja pie mums cilvēki par 12 stundu ilgu fizisku darbu saņem 300-400 eiro mēnesī, tad tur par to pašu darbu 2 tūkstošus. Un

par šo naudu viņi var samaksāt visus rēķinus un dzīvot, sev neko īpaši neliekdzot. Vēl viens liels plus tur ir sociālās garantijas. Tomēr Anglijā nevar nemantēt vietējo aristokrātisko pārākuma izjūtu attiecībā pret iebrucējiem — katrs anglis, salīdzinājumā ar tiem, jūtas teju kā karalis. Bet viņus var arī saprast — nez vai latvieši ļoti priecātos, ja Rīgā vai katrs pretimnācējs būtu svešauties, turklāt vēl ar citu ādas krāsu. Lai gan man īpašu iebildumu pret kosmopolitismu nav, Londonas iedzīvotāju kokteilis šajā ziņā tomēr ir nebaudāms.»

Bez šī kokteiļa Sindiju sadzīvē trauceja arī savējo trūkums, jo, lai gan latviešu tur ir daudz, viņi manāmi mainījušies un ne uz to labāko pusi. Tomēr iegūto pieredzi viņš uzskata esam par labu un Anglijā vēl atgriežoties — vismaz kā tūrists.

Turpmāk — bez trakošanas

Dzīvodams Anglijā, Sindijs strādāja arī kā gaišreģis — viņa klienti galvenokārt bija latvieši un tur dzīvojošie mūsu tuvākie kaimiņi: igauņi, lietuvieši, ukraiņi u.c. Bet, ja šeit cilvēki pie Sindija pārsvarā vērsas ar jautājumiem par darbu, biznesu, veselību, tad tur viņus vairāk nodarbinot attiecību jautājumi. Arī iespējamā «launas acs» uzlikšana un nelabvēlī, jo konkurence Anglijā ir milzīga. Un, kā Sindijs pamanījis — ja vietējie par šāda rakstura jautājumiem galvu īpaši nelauzot, tad mānītīgi gan viņi esot...

Atgriezies Latvijā un atsācis gaišreģa darbu, Sindijs mācās netrakot — strādāt mierīgi, lai atkal neizaicinātu pārdegšanas robežu. Tikpat cilvēcīga ir gaišreģa vēlēšanās, lai pēc tam, kad viņš cilvēkiem izstāstījis savu redzējumu, viņi piezvanītu un pateiktu, vai tas bijis pareizs, vai padoms noderējis. Un vēl jo patīkamāk, ja kāds savu reizi piezvanītu tikai tāpēc, lai pateiktu vienkāršo burvju vārdu — paldies!

Vēl prombūtnes laikā Sindijs mēģināja rast atbildi uz jautājumu: uz kādiem pamatiem balstīt ģimeni, jo šis jautājums viņam šobrīd šķiet ļoti svarīgs. «Un sapratu, ka savējo balstišu uz uzticības, savstarpēja atbalsta, atklātības, humora. Ģimene ir komandas sporta veids, un, ja tā ir laba, tad pie tās jāturas,» smaida gaišreģis.

Nu, ko — ja katrs no Latvijas reiz aizbraukušais mājās atgrieztos tik labu nodomu, ieceru un darba spara pilns, tad par valsts nākotni īpaši uztraukties vairs nevajadzētu.

ANTRA KRASIŅA